

[Justitsministeren]

neder – om et par tusinde stykker, noget, man vel må antage i løbet af et år vil dreje sig om adskilligt flere. Så ser man ikke noget problem. Nej, det kan man godt sige, men jeg synes bare, at man skal være opmærksom på, hvad det kan føre til, for hvis det fører til en meget talrig flygtningestrøm, så er det for sent at gribe ind.

Jeg synes, at de bemærkninger, der blev fremsat fra socialdemokratisk side, var af en sådan karakter, at man egentlig må undre sig over, at et parti, der jo dog har haft regeringsmagten i adskillige år, ikke dengang gjorde noget mere for at få flygtninge hertil. Når man synes, at disse 2.000–3.000 spontanflygtninge ikke er noget at tale om, så er det ganske interessant at se, hvordan tallene var i tidligere perioder. Antallet af spontanflygtninge her til landet i 1979 var 43, i 1980 65, i 1981 123, i 1982 124. Så kommer regerings-skiftet, og der kommer en del flere i 1983 og mange flere i 1984.

Jeg ønsker ikke at gå ned på det plan, en ordfører befandt sig på, da han talte om, hvad regeringerne stod for. Jeg ønsker ikke at sige, at det var, fordi der kom en sådan regering, at de pågældende gerne ville være her i landet, slet ikke, jeg konstaterer bare, at der var meget lave tal dengang. Man havde jo mulighed for – der er jo millioner af flygtninge – at få flere hertil, hvis det var det, man ønskede dengang. Er der noget mærkeligt i, at et land er interesseret i at styre det selv? Det er jo kun det, det drejer sig om.

Jeg skal ikke yderligere uddybe de betragtninger om iranske flygtninge, der er fremkommet fra forskellig side. Jeg bemærkede den enighed, der var mellem fru Alice Faber og hr. Dohrmann angående kritikken på det punkt. Jeg må afvise den. Der er ikke tale om det, der blev sagt fra hr. Dohrmanns side: at man ikke behandler sagerne. Der er heller ikke tale om det, der blev sagt fra fru Alice Fabers side: at vi tager navn og adresse. Vi har gennemført en fornuftig og praktisk ordning, som jeg har aftalt med rigspolitichefen, også med en gennemgang af sikkerhedsspørgsmålet for de pågældende. Jeg kan i øvrigt henvise til de bemærkninger, jeg gjorde om dette før. Da der desværre ikke ved denne debat har været udtrykt den enighed, der ellers har været imellem socialdemokratiet og regeringen, men dog har været udtrykt enighed på dette punkt, skal jeg ikke

uddybe det yderligere, for vi er åbenbart enige om, at vi skal undgå bureaukratisk behandling af ansøgere, først og fremmest af menneskelige grunde. Jeg må altså afvise, at der sker noget forkert på dette område.

Hr. Lenger rejste et specielt spørgsmål angående Sri Lanka-flygtningene. Jeg kan meddele, at vi – og det vil ske meget hurtigt – regner med at få én eller flere sager om Sri Lanka-flygtningene for flygtningenævnet, således at man dér kan behandle sagen principielt, og det må vi jo afvente. Jeg forventer også, at der for enkelte iranske flygtninge snart vil komme sager for flygtningenævnet, hvor de ikke har kunnet give oplysninger, der kan bevirke, at man på forhånd kan anse dem for berettiget til at få deres asylansøgninger fremmet, således at de kan få asyl her i landet.

Jeg vil gerne takke dem, der har givet udtryk for, at de synes, det var rigtigt, at der kom en redegørelse, og at vi fik en debat om det. Også fordi vi hele tiden skal sammenholde dette med, hvad man gør i andre lande, kunne det være besværligt og indviklet for os alle sammen at tage stilling til det, da vi for et par år siden drøftede sagerne her i folkettingen. Det kan være vanskeligt at overse virkningerne, også af de ændringer, der er kommet ind i mit lovforslag. Det synes jeg ligger klarere i dag, end det gjorde dengang.

Der har jo fra forskellig side været spurgt, hvor vi har beviset for, at det er den nye lov, der bevirker, at vi har et antal spontanflygtninge i dag, der langt overstiger det antal, jeg nævnte vi havde de tre sidste år under den socialdemokratiske regering. Beviset er selvfølgelig vanskeligt at føre. Jeg lagde mærke til, at der var en udsendelse i forbindelse med TV-Avisen, hvor man spurgte en flygtning fra, jeg tror det var Irak, om det skyldtes den nye lov. Svaret var ganske klart, at det var det. Det viser i hvert fald, at man kan have kendskab til loven rundt omkring, og at det var det, der fik den pågældende til at rejse her til landet. Men det er selvfølgelig ikke noget bevis for, at det gælder generelt. Vi har måske et yderligere bevis: de meget små tal for 1979–1982, jeg nævnte, vedrører næsten alle en periode, hvor der var krig imellem Iran og Irak. Det er jo ikke noget nyt, at denne grusomme krig finder sted, og at folk af den grund – men også af en række andre grunde, som man har kendt til i Iran